

μον το τάμα τους στην Παναγία, και μιά προσεχή γιά τή σωτηρία τους.

— Πάμε ν' ανάψουμε τά κεριά μας και μεις; ψιθύρισε ό Λεών.

— Πάμε; πάμε, γυνίκα μου!

— Άναψαν δυό κεριά μεγάλα, που κότιζαν τριάντα φράγκα... Γενναίοι κι' οι δυό τους έπαρξοσ στό άγαλμα είπαν τήν προσευχή τους.

— Παρθένα μου, ψιθύρισε παράξενα ή μάνα, βοήθα νά πάρη άπόψε ό γυιός μου τό «θερίο!»(*)

— Παναγία μου, ψιθύρισε κι' ό Λεών, άφοσ δέν με πήρε ή 'Υβόνη, κάνε τούλάχιστον, νά με πάρη ή θάλασσα!

Ξαναβρέθησαν ύστερα πάλι στό δρόμο και τότε ή γρηιά μητέρα είπε δειλά στό γυιό της:

— Μπορούμε που φαίνεται παιδί μου, νά πάμε τώρα νά πιούμε ένα ποτηράκι!

— Άπο τί τό θέλεις, μάνα; τάρμε!

Τό πρόσωπο τής γρηιάς Άννας Ρεσοάκ φατίστηκε μιά στιγμή άπό κομφή χαρά.

Μπήκαν σ' ένα μπόρ μοντέλο κατακάθισο, γεμάτο άπό ποτήρια και μπωτίλιασ που άστρωσαν στό φώσ των ήλεκτρικών, με τούς τόχουσ γεμάτους ζωγραφιστάς.

— Ένα αυτόματο πιάνο έίσιζε τή «Βιλιένσια» κι' οι πελάτες ζαλισμένοι άπ' τό πιάνο, ξαναλεγαν τό τραγούδι όπισ μπορούσαν.

— Τι θά πάρης, παιδί μου, ρώτησε ή μάνα.

— Ένα άψέντι.

— Όχι γυνίκα μου. Ο μακαρίτης ό πατέρας σου άρτίζε άπό ένα «Άμφο-Πικάν». Γιατί νά μή κανής και σύ τό ίδιο;

— Άφοσ τό θέλεις, μάνα...

— Πάρε τό άμφο κι' έίσιζε, σύ φωνα με τή συμβουλή τής μάνας; του πάντα, ήτια ένα ροζέτι ένα κινάτι μπαρού, τζινέβρα, μεντα, σιντε. Έπί τέλους χωρίς νά τον συμβουλευτή ή μάνα τον, διατίξε και τ' ύφεραν άψέντι.

— Άκου νά σου πώ, μάνα, είφε χαχύροπτα ό Λεών, δέν έχω όρεξι νά μεθύσω!

— Η μητέρα του όμως άπάντησε με ύποκορησία:

— Και βέβαια δέν πρέπει νά μεθύσης. Γι' άναιμνη ύμως τ' ύ μακαρίτη τον πατέρα σου πρέπει νά κανής ήτι έκανε κι' έκείνος τήν παραμονή τού μεταφραρισμάτος του!

— Η γρηιά μάνα του ξαναβλεπε τώρα με τά μάτια τής φαντασίας της τά παλιά γλέντια τού άνδρός της, τί φηβαρά μεθύσια. Έτρεχε τότε άπό πίσω του, άπό κροσσουλειό σ' κροσσουλειό ως που τον έβλεπε νά πέφτη κατά γής, ξερός σχεδόν άπό τό μεθύσι!

— Μιά φορά μόνο—κι' αυτό τής ήταν άδύνατον νά τό ξεχάση—ό Ρεσοάκ μέθυσε τόσο πολύ—άφοσ ήτε ξαναβλέψη μπουκάλι «θ ε ρ ί ο»—όσα έβρισκε είκοσιεπίσεσρες ώρες φώτος. Έκείνη τή χρονιά το «θ ε ρ ί ο» έφραγε χωρίς νά τον πάρη μαζί του...

— Ό τόσο ό Λεών, προαζαλισμένος άπό τό πιάνο, άρχισε νά γελά μ' έκείνοσ που καθότανον σέ μονινα τραπέζια και βόζαν στοιχημάτα πουδς θάπινε περισσότερο. Τό θέαμα αυτό έδωσε μια καλή έμπνευσι στη κυρά Ρεσοάκ. Έσκοέντησε με τον άγκώνα το γυιό της και τού είπε:

— Ό μακαρίτης; ό πατέρας σου τούς ξεπερνοθείς όλου; αύτούς τούς σαχλούς!

— Τι έκαν' ό πατέρας, μάνα;

— Χωρίς νά στρεβουσουσιανάη διόλου, τραβοδσε μονογονιανιάς; μιά δολόκληρη μπουκάλια «θ ε ρ ί ο»!

— Σπουδαίο πράγμα! Τόχον κανέ κι' άλλοι αύτό! Είπε με ύπερηφάνεια ό Λεών.

— Θα τ'άμανεσ και σύ παιδί μου;

— Γιατί όχι μάνα; Πρέπει νά νημά κανείς τά γονικά του!

— Άν τό κανής, παιδί μου, νά δης; πώς; ό πατέρας σου θα μείνη εδραστοτημένος και που βρίσκαται!

— Ό Λεών τότε χτύπησε νευρικά με τή γροθιά του τό τραπέζι και φώναξε:

— Ένα μπουκάλι «θ ε ρ ί ο»!

— Διάταξε: (Τό τελοσ; στό προσεχές)

(*) «Θερίο» στη γλώσσα των ναυτικών λέγεται το ποτό που γίνεται άπ' τ' άνακτόνια διαφόρων κρασών και άλικε. Τό ποτό αυτό είναι τριμερσ ζαλιστικό, μεθυστικότατο...

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ήρωσ του Βολταίρου.

Ο Βολταίρος στό δρόμο του «Σερβίραμς» βάζει στό στόμα του στρατηγού Νινία, ένός των προσώπων του έργου, όλο τέτοιουσ φράσεις:

— Ένας στρατιάτης; σάν και μένα... Οι στρατιώτες σάν και μένα... κ.τ.λ.

Στην πρώτη παράσταση του έργου, ό κριτικός Νταρμπουλέν, έκνευσισθείς άπό τήν συνεχή επανάληψη τής φράσης; αύτής; έφώναξε δυνατά:

— Δέν τον κάνουν δεκανέα, βρε άλαργέ, νά μ'ά; άφισήτοχους;...

Άκρον άωτων ευγενείας.

Μιά μέρα, ό ίπποτης Ντενιλό, ένφ έκανε πείπνο στον Σηριανά, είδεν έξαφνα έν μ'ε αλοκρηπές άμυξί νά άνοπο-δογυφί ετσι στην όχθη, και τήν κυρία που έπέριπνε νά ενάξεται στη χλόη. Ο Ντενιλό τότε, χωρίς νά χόση καρδ, γυιός κατόψ ήτιν άφημσε προς τήν κυρία γυ νά τήν βοηθήη νά σηκαθή.

Νά με συγχωρείτε, τής είπε ενίοννάς τής τό χροί του, που...έν φορμ γάντια!

Τά μυαλά και ό κίνδυνος.

Ο λόρδος Μαλμπρου είφε πάμ κάποιε νά έπισκεφθί τα χαρκαμάτια μαζί μ'έναν άνεψό του και έναν φίλο του. Έξαρνα μιά αχθρική σμάρτα, χτύπησε τό φίλο τον στό κεφάλι, και τον άρισε στον τοπο, σαροπζοντασ συγχρόνας τά μυαλά του στον άέρο. Ο άνεψός του λόρδου, που στανό αν κοντά στον φορεμασενα, έλεποντας τό θεαμα αύτό, έχλώμασε και όπισθοχώρησε με τρέμο.

— Τι διαβόλο, κύριε! τού είπε, τότε ό Μαλμπρου άπαθός. Σου άκουσιτα περ-οργ; άνο; ..

— Ναι, απηνησεν ό νέος κωνοπίνοφας τό π'όσωπο τον άπό τά αίματα. Μοθ μαιναται περιεργα πώς ένος άνθρώπος σι τόσο μυαλό εξενίθετο έτσι άόνητα όν κίνδυνον!...

Τό ύποζύγιον του 'Ι. Χριστού.

Ο μέγας γάλλος συγγραφέης Ραμπελάι ήταν ός γνησπών άδρος. Οταν έν τέτοιουσ ερράσθησε και έφθασε στό τελευταίο του, ό Ιησούς τής; έντορίας του έοπεσε νά τον έπισκεφθί φέροντας μαζί τον και τήν θια Μετάληψη.

— Έρεας, τέκνον μου, τί φηρω επάνω μου; είπε στον έτοιμοθάνατο σον μητρησ στό δουατίό του, και συνέχισε: Φερω τό σώμα και τό αίμα τού 'Ιησού Χριστού! Βλέπεις ότι έρχεται και σέ σένα όπας πής σην 'Ιερουσαλήμ τήν ήμέρα τών βατων... Τον άναγνωρίζεις; ..

Ο έτοιμοθάνατος τότε άνοίξε τά μάτια του και άπήνησε:

— Ναι, πάτερ μου... Άπό τό... ύ π ο ρ ζ ύ γ ι ο ν του! ..

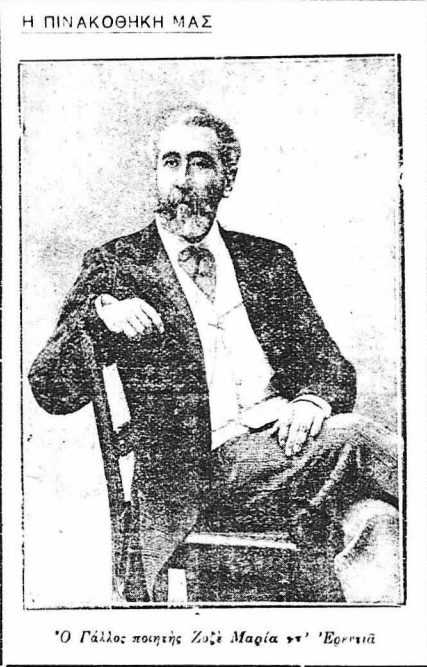
—

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟ ΜΑΤΣ

Τελευταίως, ένα μέλος τού 'Αγγλικού Κοινοβουλίου σοναγωνισθή άπό δρόμο... με 100 περισσότερα και άποστάσεως 350 χιλιομέτρων. Ο βουλευτής έφθασε π άτος στό τέμα με διαφορά ένός μόνον λεπτού άπό τό πρώτο περ στέρι.

Ίδου τώρα πώς διεξήχθη ό περιεργος αύτής άγών δρόμου: Στάς 11 1/2 τό πρωί άπέισ ν' άπ' τή Βουλή των Κοινοτήτων 400 τα'εζιδιωτικίς περ στέρις—'Ο βουλευτής Μπενίκ έπήδησε τότε άμέσως σ' ένα ταξί που τον έπήγε στό σταθμό τού Κίγκς Κρόσ. Έκει έπήρε τό τραίνο γιά τό Βάρφιελ, κι' άπό εκεί έπήγε με τό αυτοκίνητο στό Πόντεφρακτ, όπου ήταν τό τέμα του άγώνος.

Ο βουλευτής έφθασε στό Πόντεφρακτ. σίς 2.47 μ. μ. Τό πρώτο π'εριστέρι έφθασε σίς 2.48.

Ο Γάλλος ποιητής Ζοζέ Μαρία κ' Έρντιν

